

tikken med de beslutninger er blevet mere gennemskuelig.

Det lykkedes desværre heller ikke at få skattepakken igennem. Det er en sag, der har været længe undervejs, og som var højt profileret og i øvrigt også en bunden opgave. Jeg synes, vi skal notere os, at det var ærgerligt, men nu må grækerne tage over. Andet er der jo ikke at gøre.

Et andet højt profileret område, som ikke lykkedes, var dyretransporter. Under stor mediebevågenhed blæste fødevareministeren til kamp, men det kom der ikke så meget ud af. Jeg forstod, at statsministeren også blev inddraget undervejs. Spørgsmålet i dag er selvfølgelig: Hvad gjorde statsministeren ved det?

Kl. 15.10

Når det gjaldt indsatsen for at sikre EU's gennemslagskraft på globalt plan, var den danske indsats desværre ikke helt pletfri. SR-regeringens visioner om Global Deal på verdensstopmødet i Johannesburg blev ikke realiseret. Målsætningerne var selvfølgelig også meget ambitiøse, og følgelig var de også vanskelige at realisere. Men efter statsministerens karakteristik af verdensstopmødet som spild af tid sad man desværre tilbage med en beklagelig fornemmelse af, at regeringen ikke engagerede sig tilstrækkeligt i forsøget.

Med udvidelsen er nu et meget vigtigt kapitel i Europas historie skrevet. Og så er spørgsmålet selvfølgelig: Hvad vil den danske regering nu? Jeg har forståelse for, at Danmark under formandskabet ikke kunne være offensiv i konventsammenhæng. Jeg køber faktisk argumentet om, at det var svært under formandskabet at spille offensivt ud.

Men så vil jeg også gerne sige helt klart, at nu er tiden inde, faktisk er det på høje tid. Det går stærkt i konventet nu. Der er en række konkrete tekster på bordet, og i de kommende måneder vil væsentlige byggesten til fremtidens Europa blive lagt.

Statsministeren har ved flere lejligheder givet udtryk for, at Danmark skal spille en både aktiv og offensiv rolle i Europa. Det er Socialdemokratiet enig i. Vi ved fra nytårstalen og så sent som her i spørgetiden i dag, at forbeholdene ikke kommer til afstemning før efter regeringskonferencen. Det ærgrer mig. Et dansk EU-forbehold forhindrer desværre et dansk præg på udviklingen af en række helt centrale samarbejdsområder, som bør styrkes. På trods af vital fælles interesse er samarbejdet ikke tilstrækkelig effektivt, når det gælder fælles udenrigs-, sikkerheds- og

forsvarspolitik, heller ikke når det gælder asyl- og indvandrerpolitikken eller den økonomiske politik. Det burde der være bred enighed om at få rettet op på. Men med forbeholdene bliver det desværre uden dansk deltagelse.

Hermed kommer Danmark til at stå uden for de mest dynamiske og perspektivrige dele af det fornyede EU-samarbejde. Men det kunne en modig og fremsynet regering have afværget ved snarest muligt at afholde en folkeafstemning om de områder af EU-samarbejdet, hvor vi i dag alene har tilskueren rolle.

Nu ser meget ud til, at vi i stedet måske skal ud i en såkaldt big bang-afstemning engang i 2004 eller 2005. Det tror jeg der kan være meget store betænkeligheder ved, og der kan være demokratiske problemer i det.

Jeg vil i den forbindelse også understrege, at jeg faktisk er meget enig i de meget skarpe og konkrete udtalelser, som den konservative EU-ordfører kom med i forbindelse med statsministerens afvisning af en hurtig folkeafstemning om EU-forbeholdene. Jeg mener, at statsministeren skylder et overbevisende svar på, hvordan han vil præge den kommende regeringskonference. Jeg er enig i, at regeringens prioritet under udvidelsen, som jeg sagde før, var rigtig, men det går stærkt nu, og derfor er der behov for, at vi får en dansk debat om det.

Der er helt afgørende områder, bl.a. om den fælles udenrigspolitik, hvor der i øjeblikket er spændende debatter i konventet, hvor det afgørende er, at EU er i stand til at kunne præge den globale udvikling, hvor EU kan spille en rolle som med- og modspiller til USA, og hvor EU med nogle fælles værdier kan gøre en forskel internationalt.

Efter min mening skal den nye traktat bygge på en forenklet todelt traktat, hvor principper og teknik behandles hver for sig. Der skal være en forfatningstraktat, som indeholder en klar og præcis beskrivelse af samarbejdets formål, dets fælles værdier, arbejdsdelingen og beslutningsformerne. Og så skal det stå mere klart: Hvem gør hvad, hvordan og hvornår i EU-samarbejdet? Og EU-charteret for de grundlæggende retigheder vil være et naturligt element i en sådan forfatningstraktat.

Efter vores mening skal både Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter tildeles en mere markant rolle i det fremtidige EU-samarbejde, og flertalsafgørelser vil blive reglen. Kun dér, hvor der er vitale interesser på spil, kan det blive med enstemmighed.